

ĐAKOVO (TU) – Na molbu Đakovačko-osječke nadbiskupije od 3. veljače 2020., dekretom Papinskoga Vijeća za promicanje nove evangelizacije, Papa Franjo imenovao je 1. travnja 2020. vlč. Ivana Kunčevića Misionarem milosrđa.

Naime, različiti odjeci duhovnih plodova, proizašlih iz službe Misionara tijekom Izvanrednog jubileja Godine Božjeg milosrđa (2015.-2016.), potaknuli su papu Franju na produženje te službe očitovanja Božjeg milosrđa i brižnosti Crkve u konkretnom znaku Misionara milosrđa.

U povodu imenovanja, razgovarali smo s vlč. Kunčevićem, koji je поближе progovorio o svojoj novoj službi, o sakramentu pomirenja i samom Božjem milosrđu.

1. Za početak, recite nam, što znači biti Misionar milosrđa i koja je posebnost ove službe?

Uloga je Misionara milosrđa biti „konkretna znak da milost Jubileja nastavlja biti u različitim dijelovima svijeta živa i djelotvorna“ (*Misericordia et Misera*, br. 9). Osim što su delegirani od Pape i ponuđeni dijecezanskim biskupima, marijanskim svetištima i župnicima za animiranje

inicijativa koje se osobito odnose na slavljenje sakramenta pomirenja i na propovijedanje misterija Božjega milosrđa, posebnost njihove službe očituje se u ovlasti da pozivaju vjernike na obraćenje te valjano i dopušteno odrješuju od grijeha koji su pridržani Apostolskoj Stolici.

1. Koji su to grijesi?

Osim grijeha koje pokornici uobičajeno ispovijedaju, a ispovjednici valjano i dopušteno odrješuju, postoji manja skupina grijeha koje Crkva smatra osobito velikim deliktima ili zločinima. Zbog osobite štetnosti Crkva ih izuzima iz redovitog načina oprostjenja u sakramentu pomirenja. Drugim riječima, ne može ih odriješiti bilo koji svećenik, nego su kazne za te grijeha pridržane Apostolskoj Stolici. Najveća takva kazna je izopćenje (ekskomunikacija) iz Crkve. Radi se o sljedećim grijesima: povreda Presvete euharistije, fizički napad na Rimskog Prvosvećenika, povreda ispovjedne tajne, ređenje biskupa bez Papina odobrenja i odrješenje sukrievca po pitanju šeste Božje zapovijedi. Skupini od pet navedenih grijeha, koje spominje Zakonik kanonskoga prava, Benedikt XVI. je dodao kršenje „tajnosti konklava“. Ipak, treba imati u vidu da „svaki svećenik, ako i nema ovlasti ispovijedanja, valjano i dopušteno odrješenje od svih cenzura i grijeha sve pokornike koji se nalaze u smrtnoj pogibelji“ (Kan. 976, § 9).

1. Na koji se način dobro pripremiti za ispovijed?

Postavili ste mi jako složeno pitanje, pa bih se ograničio samo na nekoliko konkretnih naglasaka koji mogu biti od pomoći u pripremi. Na prvi se pogled čini da dobra priprema za ispovijed ovisi o što boljem *ispitu savjesti* po Deset Božjih zapovijedi, sedam glavnih grijeha, crkvenim zapovijedima i slično. To je točno, ali ne i jedino bitno. Često zaboravljamo da je za plodonosno primanje sakramentalne milosti važan *stav* av s kojim mu pristupamo.

Ispit savjesti je motiviran *stavom s kojim pristupam sakramentu pomirenja*. Taj stav može varirati od:

- idem jer je 'red' ili se bojim da mi se štogod iznenada ne dogodi, pa da ne odem u pakao
- idem da se riješim tereta grijeha koji me pritišće kako bih se bolje osjećao
- idem jer mi je jako žao što sam zloupotrijebio svoju slobodu i opet uvrijedio ljubav Boga koji mi silno želi dobro.

Ono prema čemu treba stremiti je treći stav. On započinje *sviješću o grijehu čija težina ne pro izlazi*

tek iz prekršaja nekoga propisa, nego
iz povrede Božje ljubavi

. U ispovijedi se treba osuditi pred Bogom, a ne opravdavati se objašnjavajući okolnosti koje bi eventualno umanjile odgovornost za počinjeno. Svjestan da mi Bog toliko daje a ja čovjek mu tako malo uzvraćam u mojoj duši rađa

sram i žaljenje za učinjenim

ali i čvrstom odlukom da ne želim više grijешiti. Dakle, kajanje i odluka da ću se popraviti ne dolaze tek i samo u ispovjedaonici, nego ujedno i prethode cijelom procesu. Evo primjera: nekoliko tjedana ne idem na svetu misu. U određenom trenutku shvatim da vrijedam Božju ljubav koji za mene umire a mene nema i odlučim da ću se za dva tjedna ispovijedati. U tome periodu nisam opravdano spriječen da odem na svetu misu, a ne odlazim misleći:

Ah, ionako nisam išao. Lakše je ispovjedit sve to za dva tjedna nego da sada odem.□

Izvesno je da u sličnim slučajevima ni ispovijed neće donijeti promjenu.

Ne mijenja nas ispovijed po sebi, nego naša odluka koja biva osnažena milošću koja proizlazi iz sakramenta pomirenja.

Važno je u stanju grešnosti *željeti novi početak i biti spreman na promjenu*. Prvotni motiv za novi početak treba biti obnova odnosa ljubavi s Bogom, a plod toga je radost i mir koji nam Bog vraća.

1. Što je za vas osobno ispovijed?

Za mene kao grešnika ispovijed je dar po kojemu mi Bog vraća dostojanstvo svoga djeteta. Ona je za mene milost koja mi na dramatičan način posviješćuje kolika je ljubav Božja za mene osobno, odnosno snaga novoga početka koja proizlazi iz svijesti koliko Njemu vrijedim. Iskustva susreta moje grešnosti i Božje svetosti – mene koji se ne umaram grijешiti i Boga koji se ne umara opraštati – nosi moj život i uvelike snaži moju duhovnost.

Za mene kao ispovjednika, odnosno djelatelja Božjeg oprostjenja, ispovijed je zasigurno najprivilegiranije mjesto za intimni i osobni susret vjernicima koje u Božje ime potičem na obraćenje i nastojim osnažiti u dobru za što plodonosnije primanje sakramentalne milosti. Uz Euharistiju, ispovijed je sakrament u kojemu sam doživio najljepša duhovna iskustva Božjeg milosrđa i zasigurno sakrament koji mi je najviše prirastao srcu.

1. Kako biste ukratko pojasnili što je to milosrđe?

Postoje različiti naglasci i teološka promišljanja o milosrđu. Brojne su i knjige naslovljene na tu temu. Rekao bih da ako je Bog ljubav, a ljubav spremnost na žrtvu za dobro drugoga, onda da je milosrđe ne samo nekakva blagost slična onoj majčinskoj, nego Božji identitet koji nam se potpuno očitovao u spasenjskoj žrtvi Isusa Krista. Taj Božji identitet otkriven u njegovu Sinu djeluje bez prestanka po Duhu Svetom i to na razne načine, a možda i najočitije u ljubavi koja oprašta i tako iznutra obnavlja u nama ono božansko.

S obzirom da se ljudski život odvija u dinamici *Bog poziva* (objave milosrđa) – *čovjek odgovara* (prihvatanja dara vjerom i moralnim življenjem), ukazao bih na jednu opasnu mogućnost koja se vezuje uz parcijalno promatranje navedene dinamike u kontekstu sakramenta pomirenja. Ukoliko Božje milosrđe počnemo shvaćati isključivo u vidu Boga koji je nježan i uvijek oprašta, podsvjesno se može roditi laksistički stav „jeftine milosti“ odnosno razmišljanje: *Ima ispovijed. Ne treba se previše ni truditi ni zamaratati grijehom. Bog sve oprašta.* Božje milosrđe ne poništava njegovu pravednost, jer, kada bi bilo tako, Bog bi poništio slobodu koju nam je sam darovao.

1. Kakvi su Vaši osjećaji s obzirom na ovo imenovanje?

Prožimaju me osjećaji velike radosti i zadovoljstva, nedostatnosti i ponosa. Istovremeno, promatram ga kao dar Crkve na kojemu trebam odgovoriti savjesnim i zauzetim služenjem. Bez obzira što vjerojatno neću često koristiti izvanrednu ovlast za odrješenje od grijeha koji su pridržani Apostolskoj Stolici, smatram ovo imenovanje vrijednim jer sam između ostaloga pozvan staviti se na raspolaganje biskupima, marijanskim svetištima i župnicima za promoviranje tajne Božjega milosrđa i za održavanje prikladnih poticaja u vidu propovijedi, duhovnih obnova ili pokorničkih bogoslužja na tu temu. Ta iskustva i godišnji susreti sa Misionarima milosrđa iz cijeloga svijeta zasigurno će mi biti dodatan smjer praktične nadogradnje za rast u ljubavi prema moralnoj teologiji i osobito prema sakramentu pomirenja.

